

„Úgy hívogatlak a barbár zsvajban”
(Tóth Árpád: A tympanon istennőjéhez)

2024. június, XIV. évf. 1-2. szám

Megjelenik negyedévente

Magyar szakos képzési formák a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karán

**Magyartanár, osztatlan képzés,
szakpárral
(OMA)**

**Magyar alapképzés
(BA)**

**Magyar mesterszakos
képzés
(MA)**

Képzéseink jellege:

Művelt és kreatív, nyitott és kritikusan gondolkodó, valamint felelősségteljes és segítőkész magyartanárokat, mindemellett magyar alap- és mesterszakos hallgatókat képzünk.

Az alap- és középfokú oktatásban kitűnően használható, gyakorlatorientált képzést nyújtunk magyar és világirodalomból, ezenfelül magyar és finnugor nyelvészetből.

Az írott és beszélt nyelv elemzésére, irodalmi művek és színházi előadások, filmek és klipek árnyalt értelmezésére tanítunk.

A képzés során hallgatóink megismerkedhetnek a kultúratudományokkal, a művelődéstörténettel, a nyelvfilozófiával és a hungarológiával is.

Mit kínálunk még?

Inspiráló szellemi környezet és jó hangulat jellemzi szakunkat.

Kiemelt célunk a tehetséggondozás: hallgatóinkkal együttműködve szervezünk tanulmányi kirándulásokat és konferenciákat, közösen szerkesztünk folyóiratot.

Az elmúlt évtizedekben regionális szinten is az egyik legpezsgőbb kutatói légkörrel rendelkező bölcsészettudományi műhelyt hoztuk létre. A Magyar Tudományos Akadémia Kiváló Kutatóhely minősítést elnyert egységeink, a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet és a Magyar Nyelvtudományi Intézet oktatói gárdája széleskörű tudományos kapcsolati hálójával és jelentős pályázati háttérrel rendelkezik.

Kimeneti lehetőségek a képzés után:

- a doktori (PhD) képzés,
- tanári diploma megszerzése esetén közép- és általános iskolai oktatás,
- a kulturális és tudományos intézményrendszer, a tudomány- és kultúrpolitika számos vezető funkciójának betöltése,
- kulturális újságírás, kiadói és szerkesztői munkatársi tevékenység végzése, online és internetes folyóiratok, újságok szerkesztőségeiben,
- anyanyelvi lektori munka (hazai és külföldi intézményekben),
- magas szintű munkakörök betöltése a kulturális diplomáciában, valamint profitorientált és nonprofit cégeknél.

Mint a tölgy, mely gyökeréből levelet...

Papp Gréta: Lepecsételt szobák

Ez év elején volt lehetőségem Papp Grétával, szakunk korábbi hallgatójával a tavaly megjelent *Lepecsételt szobák* című kötetéről beszélgetni. A hideg januári reggelen jólesett a forró kávé. A beszélgetéshez bensőséges hangulatot teremtett a lassan felpezsdülő városi élet háttérzaja. Előzetes egyeztetésünk alapján igyekeztem kérdéseimmel főként a kötetre koncentrálni, a bejárt lelki útra annak elkészüléséig, illetve alakulástörténetére is fókuszálni, míg a könyv olyanná nem vált, amilyen.

Tympanon: A kötetbe lapozva és a verseket olvasva mind vizuálisan, mind pedig motivikus szinten nagy jelentőséget tulajdonítasz a természetnek, főként a madár és a fa motívumának. Kérlek, mesélj erről.

Papp Gréta: Mindkét motívum gazdag értelmezési lehetőségekkel bír, külön-külön is, de leginkább a kettő együtt fontos számomra. Szabó Imola Julianna anélkül emelte ki ezeket, hogy tudott volna erről. A madár a szabadság, a szabadulni vágyás motívuma, ami a versekben is erőteljesen jelen van. A cikluscímekhez készült illusztrációkon többnyire csoportosan jelennek meg a madarak, egy irányba repülnek, ahogyan a kisgyerek is a családi mintákat követi egy darabig. A szabadulószoza ciklusban a madár irányt vált, ami a saját úton való elindulást jelképezi. Itt talán nem is az irány a fontos, hiszen nem a szokásokkal való szembeszállás a lényeg, hanem az irányváltás, amellyel könnyebb azonosulni az egyénnek. A fa motívuma szorosan kapcsolható ehhez az értelmezési kerethez, hiszen az egyéni életút kibontakoztatásának jelképe. A fának is van gyökere, ahogyan az embernek is kell, hogy legyen. Ha egy fa gyökerei egészségesek, könnyebben birkózik meg a széllel vagy a viharral. Azt hiszem, valahogy így van ez a családdal és az emlékekkel is. Törődni, gondoskodni kell róluk, rendezgetni kell, hogy a legjobb formánkat hozzassuk ki magunkból.

Forrás: kulter.hu

Tympanon: Mikor fogalmazódott meg benned, hogy a verseidet szeretnéd kötetbe rendezni? Hogyan élted meg ezt a folyamatot?

P. G.: Verseket írni viszonylag korán, már általános iskolában elkezdtem. Később az egyetemi éveim alatt írotáborokban és versműhelyeken vettem részt, ahol elkezdtünk dolgozni a szövegeken. Hosszú folyamat volt, mire megtaláltam azt a témát, amelyben otthonosan mozgok. 2017-ben Magolcsay Nagy Gáborral dolgoztam együtt egy mentorprogram keretében. Itt született meg az első olyan vers, amely a kötetem előfutára lett. Ez a szöveg nem került bele a könyvbe, de a születés és gyerekkor mint téma itt jelent meg először. Ahogy kaptam Gábortól a feladatokat, egyre inkább az vált jellemzővé, hogy hiába volt tematikus megkötés, nem tudtam elszakadni a gyerekkortól, az emlékektől, így mindig belefűztem ezeket a versekbe.

Gábor figyelt fel arra, hogy ezek azok a versek, amelyek leginkább belülről jönnek, és túlmutatnak a feladatmegoldáson. Amikor a tizedik ilyen témájú verset írtam, felmerült az ötlet, hogy ez akár az első kötetem témája is lehetne. Mire elkészült a kézirat, és eljutott a Cser Kiadóig, nagyon sokat változtak nemcsak a versek, hanem a koncepció is. A végleges formát Juhász Tiborral alakítottuk ki, ő volt a kötet szerkesztője. Korábban már dolgoztunk együtt, a szövegeimmel is találkozott már, így gördülékenyen ment a szerkesztési folyamat. Szabó Imola Julianna pedig pontosan olyan borítót és illusztrációt készített, amelyet megálmodtam.

Tympanon: Két éve én tudósítottam arról, hogy te vehetted át a KULTer stART díjat. Akkor még arról számolhattál be, hogy a kötet kiadása előtt több lehetőség is meghiúsult. Hogyan befolyásolták a kiadás körül történt események a kötethez való viszonyodat?

P. G.: Utólag nézve az elmúlt éveket, szerintem kellett ez a kitérők. Nagyon sokszor elbizonytalanodtam a kötet kiadásával kapcsolatban. Egyrészt azért, hogy jók-e a versek, másrészt a kötet fogadtatásától is félttem. Például, hogy tanárként hogyan fogadják majd a kollégák, a szülők, vagy akár a saját családom azt, hogy nekem kötetem lesz/van. Imolával és Tibivel rengeteget beszélgettünk ezekről is, mindketten többkötetes szerzők, rengeteg tapasztalattal, és nagyon sokat segítettek abban, hogy helyére kerüljenek bennem ezek a kérdések, bizonytalanságok. Mire a Cser Kiadóhoz értem, ezek már nem jelentettek gondot, szóval ezért is hálás vagyok nekik.

Tympanon: A történetekben megírt szereplők mind a te életedben megjelenő személyek? Minden történet a sajátod?

P. G.: Nem egészen. A kötetben természetesen saját történeteket is megírtam, de nem úgy, ahogy azok valójában megtörténtek. A versírás számomra egy érdekes legózás az emlékekkel. Én döntöttem el, hogy merre viszek egy-egy szálát, mit akarok kiemelni belőle, számomra mi a fontos. A saját tapasztalataimon túl olyan történetek is inspiráltak, amelyek kicsit sem felhőtlen gyerekkorokból származnak. Egy ideig átmeneti otthonokba jártam gyerekekhez mint mentor (a tanulásban segítettem nekik), és onnan sok építőelem került a saját készletembe. Nagy hatással voltak rám a sokszor mélyszegénységben élő gyerekek történetei. Azt hiszem, az írás segített abban, hogy ne érezzem magam teljesen tehetetlennek. Mivel ezeknek a gyerekeknek nem tudtam segítséget nyújtani azon kívül, hogy meghallgatom őket, muszáj volt letennem magamról azt a terhet, ami ezáltal rám került. Csak a jelenlétemmel tudtam őket támogatni, azzal, hogy egy vélt biztos pont vagyok az életükben. És egy ilyen pont a kötet is, amelyben elgúnyolom ezeket a gyerekkorokat.

Forrás: kulter.hu

Tympanon: Cél volt-e az, hogy magának az írásnak az öngyógyító funkciója, a traumafeldolgozás érvényesüljön? Célként fogalmazódtott-e meg benned az, hogy ezek a művek felhasználhatóak legyenek például terápiás foglalkozásokon?

P. G.: Nem nevezném ezeket tudatos céloknak. A legtöbb esetben, amikor írni kezdtem, csak azt éreztem, hogy megfojtanak a gondolatok, ha nem írom ki őket magamból. A versírás először terápia volt. A következő lépcsőfok pedig, hogy megmutattam másoknak a szövegeket, és elkezdtük csiszolni, nem törődve azzal, hogy eredetileg mit akartam megírni. Hagytam, hogy a versek önállóan is életre keljenek, és már mint alkotás tudjanak létezni. Amikor publikálásra került a sor, elgondolkodtam a szövegek jövőjéről. Vajon tudok én ezekkel bárkinek is segíteni? Nemcsak én könnyebbültem meg a versek segítségével, hanem másokat is tudok segíteni a felszabadulásban? Ha igen, akkor az duplán lesz öröm.

„Ki semmiből egyszer kilépett a fénybe”

Borbély Szilárd 60 – Egyre rövidebb szavak

2023-ban lett volna hatvanéves Borbély Szilárd. Idén, 2024-ben tíz éve, hogy megrendítő hirtelenséggel elhunyt. A kerek évfordulók okán számos kulturális intézmény emlékezett meg a szerző személyéről és jelentős irodalmi munkásságáról. A 20. Debreceni Költészeti Fesztivál keretein belül, áprilisban emlékpont készült a Nagyerdőn. Nyáron kiállítás nyílt a Kölcsey Központ Bényi Galériájában „Csokonai Vitéz Mihály és Borbély Szilárd” jubileuma kapcsán. Ősszel megjelent Dr. Debreczeni Attila szerkesztésében Borbély Szilárd „Nyugszol a' nyárfáknak lengő hívesében” című posztumusz tanulmánykötete. Továbbá január 12-én a Csokonai Színházban is bemutatták első és egyetlen befejezett regénye, a *Nincstelének* színpadi adaptációját.

A Libri Könyvesbolt és a Jelenkor Kiadó 2020-ban kezdte közös irodalomnépszerűsítő programját, melynek keretein belül évfordulós szerzők válogatásköteteiből tízezer ingyenes példányt ajándékoznak azon fiataloknak, akik érvényes, nap-

Nemrég megtudtam, hogy néhány szövegemet használják irodalomterápiás célra/foglalkozáson. Boldoggá tett ez a hír.

Tympanon.: Hogyan viszonyultak a hozzád közelebb állók a kötethez, ahhoz, hogy őket is beleírtad?

P. G.: Sokan nem tudtak arról, hogy készülöben van a kötet. A megjelenést követően azonban a diákjaim érdeklődése lepott meg a leginkább. Sokan már az első hetekben megvásárolták a kötetet, és kérték, hogy dedikáljam nekik. Eleinte zavarba ejtő pillanatok voltak ezek; meg kellett például tanulnom azt is, hogyan reagálok a megjegyzéseikre. A kötetbemutatókon is sok visszajelzést kaptam, amiért nagyon hálás vagyok. A felolvasásokon többször észrevettem már, hogy van egy-egy ember a közönség soraiban, aki ráismer történetekre, elmosolyodik, és talán egy kicsit el is kalandozik. Szeretem látni ezeket a mosolyokat, jó érzéssel tölt el. Ezek a történetek nem csupán az enyémekek.

Püski Mónika

pali diákigazolvánnyal rendelkeznek. 2021-ben Mészöly Miklós (*Nem felelt meg neki*), 2022-ben Nemes Nagy Ágnes (*Szilánkos fényjelek*) centenáriumára, valamint Nádas Péter (*Berlini szürke*) 80. születésnapjára készült jubileumi kiadvány.

Szeptember végén debütált Schein Gábor összeállítása alapján az *Egyre rövidebb szavak* című Borbély Szilárd 60 válogatáskötet. A költő-író életművének nyolc kötetéből tartalmaz részleteket, úgymint: *Hosszú nap el* (1993); *Gyerekkor falun* (2008); *Nincstelenek* (2013); *Ami helyet* (1999); *Kafka fia* (2021); *A Testhez* (2010); *Halotti Pompa* (2004); vagy a *Feljegyzések az irodalomról* (2008). Ahogy az a felsorolásból is kitűnhet, a könyv nem kronologikus „egybegyűjtemény”. A szövegek inkább tematikus séma szerint kerülnek kapcsolatba egymással, vagyis mindvégig felfedezhető némi átfedés a fejezetek között. Mivel előzetesen a gyűjtemény valamennyi darabját olvastam már, s több mint valószínű, hogy ezzel nem vagyok egyedül, célszerűnek látom tisztázni, hogy az alábbi szubjektív elemzés csak a válogatásban szereplő részletekre és azok egymás közötti viszonyaira terjed ki. A *Hosszú nap el* című költeményt tekinthetjük egyfajta prológusnak, mely tökéletesen mutatja részben a lírai megszólalásmód nehézségeit, szaggatottságát, ugyanakkor a szabad, néhol ritmus és rímek nélküli vers diverzitását is. A bevezető poéma akarva-akaratlanul, de mindvégig fenntartja és működteti (mondhatni felidézi) az elmúlás és megújulás, az emlékezet és feledés ellentétpárjait és azok váltakozását is: „Ha mást teszek Ki volnék akkor most / Ki volnék most akkor Ki volna az (...) Ki volnék én Ha akkor ott vagyok / Ki most vagyok csak emléke vagyok” (7). A *Hosszú nap el*-szakasz előrevetíti a válogatáskötet összehangolt, egyben heterogén atmoszféráját, melyben az emlékezés folyamata központi szerepet tölt be.

A döcögő, olykor megakadó kezdet után szinte felfrissülést ad a *Gyerekkor falun* naplójegyzeteinek letisztult, gördülékeny elbeszélése. A narrátor felnőtt pozícióból tekint vissza a '60-as évek időszerének társadalmi ellentéteire, a csonka rokoni kötelékekre, valamint a város és vidék kontrasztjára:

„A szocializmus vidéken, a faluban később kezdődött, mint a városokban, gyárakban” (23). Rögtön utána következik a *Nincstelenek* egyik részlete, amely a falu és lakói viszonyait, a katasztrofális állapotokat, illetve a családon belüli összetett kapcsolatokat boncolgatja, immár gyermekiperspektívából: „Nem szeretek délután a Rámpára menni, amikor már a korcsma előtt állnak a férfiak. (...) Hangosan kiabálnak és röhögnek. A műszak vége van.” (28). Az *Ami helyet* lírája ötvözi a naplószerű elbeszélés és a prózavers műfajtipológiai sajátosságait, alakzatait, miközben a ciklus második szelvényében már megjelenik egyfajta bensőséges „isten”-kapcsolat is: „'Én istenem', altass elengem, / felejtsd el azt, hogy itt vagyok, / az egyik szemed 'csukd be', kérlek, / és én lábujjhegyen elosonok” (39). A posztumusz kötetként megjelent *Kafka fia* részletében újfent az emlékezés, a kirekesztettség és a magány állapotát rajzolja meg Borbély: „A zsinagógát már rég lerombolták, a kisváros lakói széthordták még aznap éjjel, amikor a hatóságok szemet hunytak. A csendőrök aznap hazasiettek, civil ruhát öltöttek, bekormozták az arcukat otthon, hogy ne tűnjenek fel a fosztogató tömegben” (44).

Forrás: <http://artnews.hu>

Szembetűnő, fontos kapocs *A Testhez* és a *Halotti Pompa* ciklusainak összehangolt láncolata is. A versek szakrális, szertartásos odafordulással szólalnak meg. *A Testhez* szövegében akár egy fohász: (*A burkolathoz, A gravitációhoz, Az inkubátorhoz*), míg a *Halotti Pompa* kiragadott fejezetei aszimmetrikus módon vallási, olykor mitológiai rítusokat idéznek meg: „Antifóna / Mert este lett, a félelem / Erőt vett lelkeinken. / A Végző Napon ágyazunk, / Szívünkben kétely nincsen: / Fölbredünk majd Test szerint. – / Csak addig alszunk ébren” (55).

Záróakkorként a *Feljegyzések az irodalomról* (Kertész Imre; Esterházy Péter) a költői-írói lét kérdéskörét és megpróbáltatásait írja körbe: „Bár

lehetne maga is „önálló író”, mint az a pályatársa, akire mindig mélységes tisztelettel és nem kevés irigységgel gondolt ezért a kitüntetésért, hogy neki ez megadatott, beleírták a személyijébe, de neki már ezt sem fogják” (76). *Egyre rövidebb szavak*. A cím kvázi előre tisztázza a válogatáskötet célját és keretét. Az üzenet világos. Közelebb hozni a kortárs irodalmat, s ezen belül Borbély Szilárd költészetét-prózáját a fiatal generációkhoz. Kedvesináló. Gyorstalpaló. Borbély Szilárd röviden. Ám olyan kedvesináló, olyan gyorstalpaló, mely sokkal inkább üdvözlendő, mintsem becsmérlendő kezdeményezés a Libritől és a Jelenkortól. A kiadvány hatására remélhetőleg egyre többen fogják olvasni Borbély Szilárd „hosszabb szavait” is.

Pótor Balázs

Forrás: <https://librarius.hu>

Alföld-díj és más örömök

2023. november 7-én negyvenötödik alkalommal kerültek átadásra az Alföld-díjak. A relatíve eltérő munkásságú díjazott-triász közt egyetemünk oktatójának, Bodrogi Ferenc Máténak is örülhettünk. A három díjazott figyelemre méltó névsort gyarapíthat, a teljesség igénye nélkül néhány példa az elmúlt évek sorából: Kányádi Sándor, Takács Zsuzsa, Nádas Péter, Tóth Krisztina, Tar Sándor, Borbély Szilárd, Bódi Katalin, Kovács András Ferenc, Balajthy Ágnes, Mezei Gábor.

Régi szokás, hogy a díjakat a Debreceni Irodalmi Napok keretében, szakmai előadások, illetve kerekasztal-beszélgetés kíséretében adják át. A Méliusz Juhász Péter Könyvtárban megrendezett esten idén Csonkai Vitéz Mihály születésének 250., Borbély Szilárd születésének 60. évfordulója alkalmából

a klasszikus irodalom fogalomkörébe tartozó kérdések kerültek előtérbe. A díjak átadására így Nádasdy Ádám és Kulcsár-Szabó Zoltán előadása, majd kettejük Márton Lászlóval és Szirák Péterrel folytatott beszélgetése után került sor. Nádasdy a 'klasszikust' illető problémakör kapcsán

a forma és tartalom erőterének bejárására indult, fűszerezve ezt nyelvészeti perspektivikusságával, és személyes tapasztalataival újrarendeléséből (pl. Dante Alighieri: *Isteni színjáték*), illetve átírataiból/átültetéseiből (pl. Vörösmarty Mihály: *Csongor és Tünde*). Kulcsár-Szabó Hans Georg Gadamer releváns fogalmairól (pl. a klasszikus és eminens szöveg), azok értelmezéséről tartott egy átfogó, kompakt, erősen szakmai előadást. Gondolatvezetése, úgy tűnt, Gadamerrel egyetértésben fut ki egy olyasféle klasszikus-definíció felé, mely szerint a klasszikus közvetítő szerepet tölt be, illetve kapcsolatot teremt múlt és jelen között, mivel egy örökkön túlélni képes „kulturális vonatkozásrendszerhez” köthető.

Bednatics Gábort Fodor Péter, Bodrogi Ferenc Mátét Lapis József, Györffy Ákost pedig Áfra János laudálta. Az idei díjazottak az alábbi teljesítmények alapján részesültek a kitüntetésben: Bednatics Gábor „irodalomtörténeti szempontrendszerét friss kultúratudományos kérdéscsoportokkal gazdagító, a modern magyar költészet történetét feltáró kutatásaiért, szerteágazó irodalomszervezői és kiadói munkásságáért, valamint az Alföld folyóiratban az elmúlt huszonöt évben közölt bírálatokért és tanulmányaiért” részesült a díjban.

Bodrogi Ferenc Máté „a klasszikus magyar irodalomra fókuszáló kutatásainak a textológia és az esztétika területén túl a pszichológia és az élményalapú pedagógia területére is kiterjedő, a tehetséggondozás vonatkozásában is példás munkásságáért, s az Alföld folyóiratban megjelent, felvillanyozó kritikáiért” kapta az elismerést. Györffy Ákosnak „a hétköznapi misztériumát kitartó figyelemmel megragadó, egyedi hangvételű költészetéért, esszéisztikus, az érzeteket és sejtelmeket finom hangszerelésben megosztó széprózájáért, valamint az utóbbi két évtizedben, az Alföld folyóiratban publikált verseiért és regényrészleteiért” ítélték oda az Alföld-plakettet.

Fotó: Szirák Sára

A díjazottakkal ezt követően Herczeg Ákos beszélgetett, ám erre már nem maradt túl sok idő, így kérdései javát végül utólag, írásban tette fel. Rendszerint ugyanis az előadások, a kerekasztalvita, a laudációk, valamint a díjazottakkal folytatott beszélgetések mind közlésre kerülnek az Alföld nyomtatott lapszámaiban.

A 2023-as Debreceni Irodalmi Napok és az Alföld kapcsán meg kell továbbá említeni egy másik fontos eseményt, nevezetesen, hogy november hatodikán, egy nappal a díjátadó előtt, szintén a DIN programjainak részeként Debrecenben is bemutatták a folyóirat szerkesztője, egyetemünk tanára, Áfra János *Omlás* (Kalligram, 2023) című kötetét, mely nem sokkal később a Magyar Narancs Minimum tizenegyes! elnevezésű félévi sikerlistáján másodikként szerepelt Parti Nagy Lajos 70. születésnapjára összegyűjtött versei után (*Hadd legyenek hűs*, Magvető, 2023). A folyóirat az évet az Alföld Stúdió immáron tizenegyedik antológiájának bemutatójával zárta. A *Billenő egyensúly* szerzői közt a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet számos doktorandusza szerepel, a kötet (és az Alföld) egyik szerkesztője és a Stúdió vezetője pedig Fodor Péter, egyetemünk oktatója.

Olvassatok Alföldet, Bednaticsot, Bodrogit, Györffyt, Áfrát! Reméljük, 2024 is minimum ennyire örömteli és izgalmas irodalmi történések hoz majd.

Gyarmati Dominik

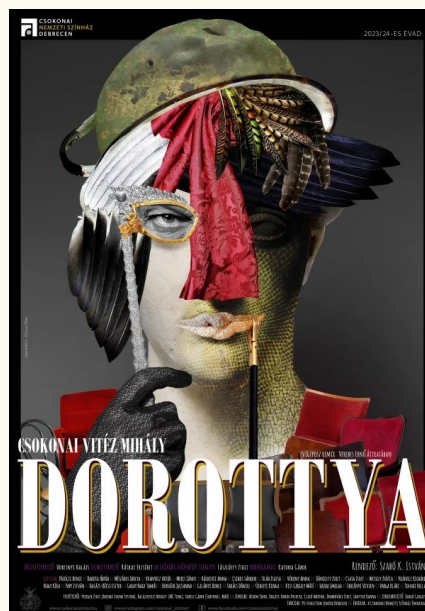
„Ok nélkül csak a poéta sem csinál valamit...”

2023. november 17-én mutatták be Debrecenben a *Dorottya* című vígposz-remixet, Csokonai Vitéz Mihály művének ötletes újragondolását. A teltházas premier a szerző születésének 250. évfordulója alkalmából rendezett eseménysorozat egyik ékköve.

Az előadás hiánypótló: a Dorottyát ritkán tűzik műsorra a színházakban, hiszen az eredeti szöveget először is színpadbarát, párbeszédes formába kell önteni, ami nem egyszerű feladat. A feldolgozás – mely sok helyütt szó szerint idézi az eredetit, ugyanakkor modernizálja és közérthetőbbé is teszi egyúttal – Verebes Ernő drámaíró és dramaturg munkája.

A darab élvezhetősége elsősorban a dinamikus előadásmódban, a színpompás látványvilágban és a szöveg szellemességében, pajzanságában áll. Az eredetileg Somogyban játszódó farsangi történetet a rendező, Szabó K. István, a színház művészeti vezetője Debrecenbe helyezi át. Az előadásban az egész társulat szerepet kap. Rendhagyó, hogy a címszereplőt a Jászai Mari-díjas Bakota Árpád, Rebekát pedig a Kossuth-díjjal kitüntetett Csikos Sándor alakítja.

Ez a *Dorottya* minden ízében Csokonai, hiszen az alkotó szövegeit folyamatosan idézi a felvételtől közreműködő Prieger Zsolt, Balázsovics Mihály és Subicz Gábor alkotta zenekar. Már az előadás elején az ő énekük hívja a színpadra a szerzőt megtestesítő Pálóczi Bencét, aki egyúttal a narrátor is. A költő a cselekmény közben írja a vígposz történetét, ráadásul több jelenet a kivetítőn is követhető, párhuzamosan a színpadi történésekkel, ugyanis Vénusz istennő (Hajdu Imelda) kamerával a kezében jár-kel a halandók között. Az eredeti szövegből átvett elöljáró beszédet seregszemle követi, melyben a szereplők bemutatása közben megismerhetjük azok jellemvonásait is. A fiatalság, szerelem és jókedv forgatagába csöppennek bele azok a nők, akik már jócskán elérték a vénlánykort, emiatt pedig folyamatosan csúfot üznek belőlük.

Forrás: <http://csokonaiszinhaz.hu>

Carnevál moderálásával különböző játékok folynak, mikor Csokonai úgy dönt, ez a farsangi multság így nem elég izgalmas, ezért Éris Dorottya fánkjába bújik. Dorottya a viszály istennőjének hatására elhatározza, hogy meg kell szereznie a mátrikulát (a hölgyek családi állapotát lejegyző dokumentumot), mert felettébb megalázonak tartja, hogy ebben egyértelműen jelzik, melyik nő egyedülálló, és melyik van férjnél. Meggyőzi sorstársait, hogy indítsanak háborút a férfiak ellen a könyv megszerzése érdekében. A túlfűtött, nők és férfiak között dúló szerelmi harc során Dorottya kezét-lábát törí, ezért koporsóba rakják, sőt, még a végrendeletét is ismerteti. Ebben a poétát is megszólítja, miszerint bőséges örökséget hagy rá, ha az jól megírja a történetét; ám ekkor Csokonai elbizonytalanodik az írásban. Dorottya ezt megelégtelve egyszer csak lekapja a fejről a szőke parókát, majd a koporsóval a kezében kísétál a színpadról – a kocsmába.

A mű keretét a nimfák adják, a végén viszont Csokonait nem látjuk, csak a megfiatalodott, megszépült Dorottyát, aki elmondja, hogy a jövőben mennyivel kevésbé tesznek majd különbséget a férjzett és hajadon nők között, illetve, hogy a következő farsang hosszabb lesz, annak elérkeztéig pedig békét ad az embereknek.

Szót kell ejteni a lélegzetelállító jelmezekről is, melyek Rátkai Erzsébet munkáját dicsérik. Az est fényét emelte még, hogy a két felvonás közti szünetben, illetve az előadást követően pezsgőt szolgáltak fel. Lehetett Dorottya-fánkot kapni,

valamint többféle ételkülönlegességgel kínálták a nézőközönséget: különböző húsokat, desszerteket is megkóstolhattunk. A könyvet formázó tortát Szabó K. István vágta fel, miközben a Dorottya egyik szereplőjének, Szapora Ivónak (aki az előadás teljes ideje alatt egy Csokonait ábrázoló pólót viselt) a legkarakterisztikusabb mondatát („Én kérek elnézést!”) idézte nevetve: „A darabért meg én kérek elnézést!”

Összefoglalva tehát nincsen miért elnézést kérni: tagadhatatlanul különleges élményben lehetett része mindazoknak, akik megtekintették a darabot.

Végh Darinka

„Árkádiában élünk mi is!”

Csokonai 250

2023. november 8–9. között került megrendezésre a 250 éve született Csokonai Vitéz Mihály évfordulója alkalmából hirdetett Emlékkülés és Tudományos Konferencia, melynek zárószekciója Fialok Csokonairól címmel november 9-én, 14 órától zajlott a Debreceni Református Kollégium Dísztermében. A szekcióban öt előadást hallgathattunk meg, melyekben középiskolások, mentorhallgatók és vezetőtanárok mutatták be közös projektjeiket.

A szekciót Debreczeni Attila professzor úr koordinálta, aki egyben a Csokonai 250 projekt vezetője is volt. A program fő célkitűzései közé tartozott Csokonai Vitéz Mihály életművének megismerése és portréjának megragadása.

A projekt 2023 tavaszán indult el, amely során a hallgatók és a középiskolások részt vettek a Csokonai-életművet bemutató közös szemináriumi alkalmakon, valamint ellátogattak a Debreceni Református Kollégium Múzeumába és a Déri Múzeumba is. Eközben a gimnazisták csapatai a mentorhallgatókkal és a vezetőtanárokkal közösen egy saját produktumon is dolgoztak.

A szekció elején Debreczeni tanár úr köszöntötte a résztvevőket, és ismertette a projekt fontosabb állomásait. Ezután Ragány Fanni harmadéves hallgató önálló előadását hallhattuk Csokonai árnyéka címmel, amelynek témája Csokonai mun-

kásságának hatása Ady költészetében. Az első csapat, a Debreceni Egyetem Kossuth Lajos Gyakorló Gimnáziumának diákjai egy Csokonai-émléknaptárral készültek. A kalendárium tartalmazza a költő életéhez kötődő jeles napokat, a tanulók által készített illusztrációkat, illetve verseket – például Csokonai *Tél* című művének átdolgozását. Emellett születtek olyan önálló munkák is, mint egy tanulmány, valamint Csokonai életét tematizáló mémek.

Másodikként a Medgyessy Ferenc Gimnázium csapata következett, akik egy QR-kóddal hozzáférhető padlettel készültek *Modern mozaikok – az én Csokonaim* címmel. A munka során készült „orvosi kórkép” Csokonai tüdőgyulladásáról, különböző mémek a költőről, valamint Csokonai-versek alapján animációs grafikák, például *A Szamóca* című poémából.

Ezután a Debreceni Református Kollégium Gimnáziuma és a Fazekas Mihály Gimnázium mutatta be közös projektjét. A közönség szabadon megtekinthette a produktumot, komolyzenei aláfestés kíséretében. A projekt egy paravánokból és QR kódos hanganyagból álló félvirtuális tárlat volt. A kiállítás *Az ezerarcú Csokonai* nevet viseli, és a költő életének három fontosabbnak tekinthető részét ragadja ki: a Lilla-ciklust, az epikus költészetét, a Kollégiumi pört és az Árkádia-pört. A kartonpapíron, páros vagy egyéni munkában készített alkotások tartalmaztak mozgatható elemeket, például részleteket levelezésekből és feljegyzésekből, valamint versekből is. Végül a Debreceni Református Kollégium Dóczy Gimnáziumának csapata prezentálta munkáját, *Amit rímekbe foglalni nem lehet* címmel. A csapat az iskoladráma hagyományát követve egy színjátékkal készült, amelynek szövege körbeadásra került a közönség sorai között. A bemutatóban a csapat hangsúlyozta

a projekt menetének és a dráma koncepciójának a bemutatását, valamint az egyéni élmények és tapasztalatok megosztását. Ezt követően Debreczeni Attila tanár úr összegezte a konferencia főbb pontjait, illetve megköszönte a csoportok munkáját. Fazekas Gergely Tamás tanár úr ezután kiemelte a mentorhallgatók igényességét és összpontosítását, amelyek állítása szerint szembemennek az egyetemistákról alkotott sztereotípiákkal. A szekció végén felszólalt Puskás István kultúráért felelős alpolgármester, aki köszönetét és tiszteletét fejezte ki a projektben dolgozók felé, és arra buzdította a diákokat, hogy továbbra is így erősítsék a debreceniség értékeit. A projekteken részt vevők színház- és múzeumbelépőt kaptak a munkájukért, valamint egy példányt az újonnan megnyíló Csokonai Nemzeti Színház átadójára készített *Csokonai Vitéz Mihály Muzsikális Gyűjteménye* című kiadványból. A konferencia közös csoportképpel zárult.

Kovács Kincső Csenge

Forrás: Debrecen Literature

„Én az egyetemet úgy fogom föl, mint az egyenrangú emberek szerveződését...”

Interjú Hoffmann István professzor úrral

A Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszékének több évtizedes hagyománya, hogy professzorai előtt hetvenedik születésnapjuk alkalmából a Magyar Nyelvjárások folyóirat egy kötetével tiszteleg, mint ahogy az Rácz Anita és Tóth Valéria tanárnők bevezető cikkében szerepel (RÁ CZ Anita, TÓ TH Valéria: Hoffmann István hetvenéves. In: *Magyar Nyelvjárások 61.* Debrecen, 2023.) E jeles évforduló alkalmából Hoffmann István akadémikust, a Magyar Nemzeti Helynévtár Program vezetőjét 2023 májusában köszöntötte a tudományos közösség.

Hoffmann István nyelvészprofesszorral nagyinterjú keretei között Szalók Balázs beszélgetett.

Előljáróban:

Az életmű tudományos közösség általi elismerésének élményéről, a tanári pálya emberi és szakmai vonatkozásairól, a kutatói előképek szerepéről beszélgettünk, ugyanakkor nem feledkeztünk meg a meghatározó emberi értékek és szakmai perspektívák, a csapatmunka és csoportszervezés jelentőségéről sem. Továbbá a Nyelvtudományi Doktori Iskola elindítása, a Nyári Egyetem, a '70-es években tett finnországi tanulmányutak élményei és jelentősége mind olyan részét képezik a nagyinterjúnak, amelyekről terjedelmi megkötések miatt csupán érintőlegesen tudunk beszámolni.

Tympanon: Milyen élmény, milyen jelentőséggel bíró esemény Tanár Úr számára a tudományos közösség ilyen jellegű laudációja?

Hoffmann István: A legnagyobb élmény, azt hiszem. Fiatalkoromban azt gondoltam, hogy az a munkamódszer, ami a természettudósoknál már akkor bevett volt, hogy együtt dolgozzanak valamin, együtt próbáljanak meg létrehozni valami nagyobb produktumot, az nálunk is aktuális lehet.

Az ember energiái nagyon végesek. Igazán nagy vállalkozásra az egyén nehezen tudja rászánni magát, mert egyedül nem tudja kivitelezni azt. Ezt a nyelvtudományban számos példa mutatja számomra. Voltak nagyszerű vállalkozások, de valahol befulladtak, mert az egyén teljesítőképessége véges. Ebből a megfontolásból kiindulva a kezdetektől fogva törekedtem arra, hogy társakat szerezzek a munkához. Én egyébként a hallgatókat is mindig társnak tekintettem. Lehet, hogy ezek nagy szavaknak tűnnek, de ha az ember belegondol, akkor egyáltalán nem azok. Én az egyetemet úgy fogom föl, mint az egyenrangú emberek szerveződését.

A tanár azáltal tanár, hogy van diákja. A diák pedig azáltal diák, hogy van tanára. Ez egy egyenrangú folyamat. Nem alá-fölérendeltségi viszony az én értelmezésemben. Így tehát már itt megvan a lehetősége annak, hogy valóban közös munkát végezzünk. A mai napig idézem Kálmán Béla professzoromat; azt, hogy a „tudomány a legdemokratikusabb dolog a világon, mert a hallgatónak is lehet igaza a professzorral szemben.” Ez nagyon megragadt bennem. Innen ered az a fajta gondolkodásom, hogy csapatokat kell szervezni, és együtt érdemes dolgozni. Mikor az első tanítványaim kollégáim lettek ilyen módon, az hatalmas élményt jelentett. A hallgatóimnak is azt szoktam mondani, hogy a tanárnak tulajdonképpen az a pályán a jutalma, hogy megkapja a hallgatók, majd később a tanártársak szeretetét. Ez a dolog lényege. Az menjen tanárnak, akit ez kielégít, hiszen a mi munkánk eredménye nem tárgyasul. A legfőbb dolgok azok az érzelmi, szellemi kapcsolatok, amelyek kialakulnak. Nagyon fontosak számomra ezek a visszajelzések. A pályámon mindig is a legfontosabbak voltak. És ez már így is marad. *(Nevet.)*

Forrás: A Magyar Nemzeti Helynévtár Program honlapja

Tympanon: Milyen élményekből és milyen megfontolásokból származik a pályaválasztása?

H. I.: Számomra a döntő fordulatot az hozta, hogy volt a gimnáziumban egy úgynevezett honismereti szakkör. Ma is létezik hasonló honismereti mozgalom, ami tulajdonképpen helytörténeti ismeretekkel való foglalatzkodást jelent. A magyar-történelem tanárunk tartotta ezt a szakkört, amely során kijártunk falvakra, ahol elkezdtünk helyneveket gyűjteni.

Tympanon: Tehát Tanár Úr célzott helynévgyűjtésre való hajlandósága és a névtörténetre való érzékenysége már ekkortájt megmutatkozott.

H. I.: Amikor egyetemre jelentkeztem, majdnem mindenki beírta, hogy tanár akar lenni. Én pedig azt gondoltam, hogy nem tanár akarok lenni, hanem helynevekkel szeretnék foglalkozni. Pápai származásuként semmit sem tudtam az egyetemről. Akkor még nem voltak nyílt napok, így tehát először akkor láttam egyetemet, amikor a felvételire elmentem

Budapestre, mivel ott felvételiztem. Nyelvésznek jöttem az egyetemre. Régebről, a honismereti tábor időszakból ismert engem néhány pesti nyelvész, aki ott számunkra előadást tartott. Amikor pedig felvételin voltam, találkoztam a folyosón az egyik ilyen kollégával, aki bement egy szobába, ahova mi, felvételizők is követtük. Ekkor még természetesen nem tudhattam, hogy miként is működik a felvételi. Amikor bementem, mondja a felvételiztető: „hallom, hogy maga helynevekkel foglalkozik.” Mondtam, hogy igen. „És mit olvastott?” Én mondtam, hogy Kázmér Miklósnak A »falu« a magyar helynevekben című munkáját olvastam. Miután beszámoltam róla, fordultam volna a következő vizsgáztatóhoz, mire közölték: „rendben van, elmehet”. Utólag, vagy öt év múlva derült ki, hogy Kázmér Miklós volt az, aki felvételiztetett. Így tehát csak nyelvészetből felvételiztem a szóbelin (*nevet*), de hát így is egész jól sikerült. Igaz, hogy csak Debrecenbe, „csak” Debrecenbe vettek fel. Szerencsémre!

Tympanon: A tudományos pályáján mely életutakat tartotta követendőnek?

H. I.: Olyan, hogy tudományos példakép, nem volt. De voltak kiemelt jelentőségű emberek, akikre mindig nagyon-nagyon figyeltem, és nagyon fontosnak tartottam – amikor már pályán voltam – az ő visszajelzésüket. Amikor az ember 70 éves, már túl van nagyon sok mindenben, számos kitüntetés, jutalmat kaptam, de azt nagyon komolyan gondolom, hogy a legkomolyabb kitüntetés számomra az volt, amikor Benkő Loránd – akit én az én időszakomban működő nyelvészek közül messze kiemelkedően a legnagyobb nyelvésznek tartok, de az egész magyar nyelvtudomány-történetnek is az egyik vitathatatlanul legnagyobb alakja – megdicsért azért, hogy elindítottuk a *Helynévtörténeti tanulmányok* sorozatot. És, hogy idős korában kérte a *Magyar Nyelv*

szerkesztőit, hogy én ismertessem az ő munkáját a folyóiratban. Szóval ő volt egy ilyesfajta állócsillag a pályán. Vagy akit csak egyszer láttam: Bárczi Géza. Ő volt a nagy előtörténete Benkő Lorándnak. Eza két ember végigíveli a 20. század nyelvtörténetét az én szememben. Még hozzá azért, mert szintézisre törekvő nyelvészekként kiemelkedőek voltak. Számomra a szintézisalkotás volt a vonzó. Az, hogy a történeti nyelvészetnek ahhoz a részéhez fordultam, amely a történeti nyelvemlékek feldolgozásával foglalkozik, Bárczi Géza egy mondatából fakad. Amikor akadémikussá választottak, és egy előadást kellett tartanom, elsőként azt a tőle származó alaptételt emeltem ki, hogy meg fogja változtatni a magyar nyelvtörténetírás alapjait az, ha feldolgozzuk egyszer a teljes magyar korai szórványemlékeket.

Továbbá egy finn nyelvészt kell megemlítenem: Eero Kiviniemit. Akkor volt szerencsém Eero Kiviniemi előadásait hallgatni, amikor egy évig Finnországban voltam ösztöndíjas. Ő a strukturális szemléletű leírásokat művelte akkoriban. Mindez hozzájárult ahhoz a tudáshoz, amit én nyelvtörténeti oldalról, ha úgy tetszik a hagyományos nyelvészetből ismertem. Mindez szerencsésen egészítette ki egymást.

Tympanon: Az 1970-es évek végén Finnországban tett tanulmányi útjának jelentőségéről szeretném kérdezni Tanár Urat.

H. I.: A '70-es években ritkaságnak számított, hogy egy egyetemista eljut más országba, pláne nyugatra. És az az észak akkor nyugatnak számított ugyebár. Az ember rácsodálkozott arra a világra. Én '73-ban voltam először Finnországban Nyári Egyetemen, aztán '75-ben, '77-ben, '79-ben tízhónapos ösztöndíjjal. Ott vettem részt az előbb említett Kiviniemi óráin, amelyek révén egy egészen új szemléletet ismerhettem meg, s ez kiindulópontként szolgált

ahhoz, hogy a helynevekről való gondolkodásom kicsit más alapokra helyeződjön. A szemléletmódom ki tudott mozdulni abból a hagyományból, amit a magyar kutatástörténeti hagyomány jelölt ki eladdig számunkra.

Finnország nem a skandináv tudomány része, de a vezető névkutatás a skandináv volt abban az időszakban. Kiviniemiék Finnországban ezeket vették át közvetlenül, és én rajtuk keresztül ismertem meg azokat a szempontokat, amelyek a neveknek a leíró értelmezését helyezték új platformra. Ezt próbáltam meg egyeztetni azzal a szemlélettel, amit a történeti névkutatás jelent. Ekkor még nem tudtam, hogy mindez az akkor formálódó funkcionális nyelvészemléletet tükrözi. Idővel értettem csak meg, hogy a strukturalizmus és a történeti nyelvészet összeillesztéséből valamilyen leírási modellt lehet alkotni.

Akkortájt jó néhány évet gondolkodtam ezen, s végül ebből készítettem el a Helynevek nyelvi elemzését, aminek elég nagy hatása mutatkozott később a magyar névkutatásban. Talán túl erős hatása is lett. Ösztönzöm is ennek továbbgondolására a fiatalokat, hiszen a tudomány úgy működik, hogy amit tegnap gondoltunk, azt holnap nem biztos, hogy ugyanúgy gondoljuk. Meg kell tartani tehát a tudományból azt, amit mindig előremutatónak gondolunk, ugyanakkor mindig hozzá kell tenni azt, ami továbbviheti a tudomány ügyét, szerintem.

Forrás: Forrás: HAON (MW-archív)

Tympanon: Milyen készségekre, kutatói attitűdre van szüksége egy hallgatónak ahhoz, hogy egy ilyen nyelvészeti paradigmát tovább tudjon gondolni?

H. I.: Azt gondolom, hogy a hallgatónak szerénységgel kell közelíteni a tudáshoz is. Nem lehet a nagy, elméleti dolgokba csak úgy belekezdeni. A dolgok tudományos megismerését a részletekben, az apróságokban kell kezdeni. Mindig azt tanácsoltam a hallgatóknak, hogy válasszanak egy szűk, kicsi témát, amellyel elérhetik azt, hogy ők lesznek azok, akik azt a legkompetensebben ismerik. Amely munkafolyamat elvezeti őket oda, hogy megfogalmazzák maguk számára, hogy „Mit is csináltam én? Milyen keretben? Hogyan?” – tehát tulajdonképpen a részlettudásokból épülhet fel a nagy, paradigmaticus tudás, ha úgy tetszik.

Tympanon: Milyen módon kapcsolódott be Tanár Úr a Nyári Egyetem tevékenységeibe, illetve miként sikerült elindítani a több mint hetven országban forgalmazott Hungarolingua könyvsorozatot?

H. I.: A Nyári Egyetemen a tanáraink meghívására a '80-as évektől tanítottam a magyart mint idegen nyelvet finneknek. A rendszerváltást követően kértek föl engem a nagy hagyományú Nyári Egyetem tanulmányi igazgatójának. Magyarország akkor tulajdonképpen rendszerváltó országgént bizonyos értelemben a világ figyelmének előterébe került, de már korábban tapasztaltam, hogy a meglévő tankönyvek nem a legmegfelelőbbek. Elmentünk tehát a világ legnagyobb nyelvoktatási vásárába, Genf-be felmérni, mi is található a világ aktuális nyelvoktatásában. Ebből kiindulva sikeres csapatmunka eredményeként valósítottuk meg kimagasló tehetségű szakemberek segítségével a vállalkozásunkat.

Tympanon: A Régi magyar helynévadás című könyvről szeretném kérdezni most.

H. I.: Hatalmas élmény számomra, hogy a *Régi magyar helynévadást* az első két doktorált tanítványommal közösen írhattuk meg. Korábban is voltak persze nagyszerű tanítványaim, olyanok, akik Országos Diákkört nyertek már a '80-as években. Doktori programunk azonban nem volt. A '90-es években ezt is sikerült elindítanunk.

Tympanon: Kitérne a Doktori Program megalkotásának körülményeire?

H. I.: Én '95-ben lettem tanszékvezető. 42 évesen a kollégáim, professzoraim fiatalnak gondoltak. Meglátásom szerint az ember éppen ezekben az években van a teljesítőképeségének a csúcspontján tulajdonképpen. Az elődeim nem nagyon forszírozták, hogy legyen doktori iskola. Májig mosolyra fakaszt, hogy a hivatalos akkreditáció még nem zajlott le, amikor kérelmeztem a minisztériumnál, hogy két kiváló hallgatómat, Tóth Valériát és Rácz Anitát külön engedéllyel felvegyük.

Tympanon: Mit üzen Tanár Úr a soron következő nyelvész generációnak?

H. I.: Egy egyetemi hallgató akkor lehet jó szakember, ha elhiszi a tanárainak, hogy mi a fontos ebben a szakmában. Manapság ez egy kevésbé divatos mentalitás, hiszen a legtöbben az önállóságot keresik. De ahhoz, hogy az ember önálló legyen, kell valami ismeret, valami tudás. Valami olyan, ami bennem fölhalmozódik. Az nincs adva az emberekben. Tehát én azt gondolom, hogy rá kell bíznom magamat másokra, legalábbis az én tapasztalatom ez volt. Egy idő után felgyűlik az emberben egy olyan ismeretanyag, ami alapján egyre inkább megfogalmazhat önálló törekvéseket.

De ezeket mindig tesztelni kell. A tudományt nem lehet siettetni. Időre van szükség. Be kell fogadni a rengeteg ismeretet, át kell tudni látni, hogy eddig mit találtak ki mások, és megvizsgálni azt, hogy tudok-e ehhez képest valami újat mondani.

Amikor én elgondolkodtam a pályámon, hogy mit kellene tennem, először megosztottam azokkal, akikben bíztam. Megkérdeztem Jakab tanár urat és Nyirkos tanár urat, és leültünk megbeszélni, hogy mi is az elgondolásom. Tudni szerettem volna, mit szólnak hozzá. Figyelni kellett a véleményükre – nem átvenni feltétlenül –, de ezeknek a fényében kellett kialakítanom azt, hogy mit akarok. Mindez most is nagyon fontos szerintem. Az igazán jó kutató nem azt szeretné, hogy ő maga menjen előre, hanem azt szeretné, hogy a tudás menjen előre. A tudás valóban olyan óriás, hogy abban egy fiatal ember nem lehet más, csak szerény, és bízhat

abban, hogy olyan közegben van, ahol őt jól fogják irányítani. A jó tanár azt szeretné, hogy a tanítványai jobbak legyenek. Mégis mi lehet nagyobb siker ennél? Az, hogy van egy kiváló tanítványom, és azt megélni, hogy előadást tart az Akadémián – a Parlamentben adott esetben. Még ilyen korban is vissza kell fognia magát az embernek, hogy el ne érzékenyüljön, hiszen tudom: ebben van valami részem.

Megint csak ezzel kapcsolatos, hogy a tudományos paradigmák miként váltják egymást. Én nem hiszek abban, hogy a tudomány úgy működik, hogy vannak olyan paradigmák, amelyek az előzményeket nem veszik figyelembe. Mindig az elődeink vállán állunk, azért látunk távolabbra igazából. Ez a tudományban is így van. Ha újat alkotunk, azt csak ahhoz képest tudjuk újként megalkotni, amit az elődeink csináltak.

Szalók Balázs

Pályázati felhívás

Kedves Olvasó!

Írtál már valaha verset? Esetleg novellát? Inkább a slam poetryért rajongsz? Ha eddig nem volt alkalmad megmutatni írásaidat másoknak, mi most lehetőséget kínálunk erre.

Hívószó: misztérium

A tympanon.unideb@gmail.com e-mail címre beérkezett pályamunkák közül a következő lapszámban közzétesszük a legjobbnak ítélt verset vagy prózaművet.

Tartalom

Felvételizőknek	1
PÜSKI MÓNIKA: Mint a tölgy, mely gyökeréből levelet...	2
Papp Gréta: <i>Lepecsételt szobák</i> (interjú)	
PÓTOR BALÁZS: „Ki semmiből Egyszer kilépett fénybe”	4
Borbély Szilárd 60 - Egyre tövidebb szavak (kritika)	
GYARMATI DOMINIK: Alföld-díj és más örömök (beszámoló)	6
VÉGH DARINKA: „Ok nélkül csak a poéta sem csinál valamit” (kritika)	8
KOVÁCS KINCŐ CSENGE: Árkádiában élünk mi is	9
Csokonai 250 program (tudósítás)	
SZALÓK BALÁZS DÁVID: „Én az egyetemet úgy fogom föl, mint az egyenrangú emberek szerveződését...”	11
Interjú Hoffmann István professzor úrral	
Pályázati felhívás	15

Impresszum

Főszerkesztő: Dr. Némethné Nyiri Zsófia

Tördelők: Kovács Kincső Csenge, Papp Viktória, Ragány Fanni, Rezes József

Szerkesztő munkatársak: Bodor Erzsébet, Gyarmati Dominik, Kecskeméti Kata,

Nagy Gréta Boglárka, Pótor Balázs, Püski Mónika, Végh Darinka

Kampánykoordinátor: Szendrei Boglárka

Logó: Pótor Eszter terveinek felhasználásával készítette V. Szabó Mátyás

Felelős szerkesztő: Dr. Bodrogi Ferenc Máté

Felelős kiadó: Dr. Fazakas Gergely Tamás és Dr. Rác Anita

Kiadja: Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet;

Magyar és Finnugor Nyelvtudományi Intézet

További információ, korábbi számok:

<https://irodalom.unideb.hu/>

<https://mnytud.arts.unideb.hu/index2.php>

<https://irodalom.unideb.hu/tympanon-hirlevel>